

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ มีดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการผลิตข้าวของลือมवलชน
2. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพและบทบาทของผู้หญิงที่ปรากฏในลือมवलชน
3. งานวิจัยเกี่ยวกับเนื้อหาของสารในลือมवलชนที่มีบทบาทต่อการพัฒนาผู้หญิง
4. งานวิจัยเกี่ยวกับข้าวข่มขืนกระทำชำเราที่ปรากฏในลือมवलชน
5. งานวิจัยเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราในเชิงสังคมวิทยา สังคมลงเคราะห์ และจิตวิทยา

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการผลิตข้าวของลือมवलชน

ณรงค์ศักดิ์ ศรีทานนท์ (2534) ทำการวิจัยเกี่ยวกับ เนื้อหาข้าวและแนวทางการคัดเลือกข้าวหน้าหนึ่ง ในหนังสือพิมพ์รายวันของบรรณาธิการและหัวหน้าข่าว ผลการวิจัยพบว่า หนังสือพิมพ์ในเชิงปริมาณ (ไทยรัฐและเดลินิวส์) ให้ความสำคัญกับข่าวประเภท อาชญากรรม หรือข่าวโรงพัก ซึ่งเป็นข่าวเบา รวมทั้งเน้นคุณค่าของความเป็นข่าวทางเพศ สูงกว่าหนังสือพิมพ์ประเภทอื่น

อรุณาเพ็ญ ตริยางค์กุล (2535) ทำการวิจัยเกี่ยวกับจริยธรรมของผู้ผลิตข่าว อาชญากรรมต่อการเสนอข่าวความรุนแรง ของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 และสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้บริหารงานข่าวเท่านั้นที่มีบทบาทต่อการคัดเลือกข่าว และลำดับความสำคัญของข่าวอาชญากรรม แต่ในส่วนของ "ความรุนแรง" ที่ปรากฏในข่าวนั้น กลุ่มผู้ผลิตข่าวอาชญากรรมทุกคนมีล้นกำหนด

สำหรับการเสนอภาพข่าวอาชญากรรมของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ปรากฏความรุนแรงมากกว่าของสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 แต่สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ใช้ภาษาที่เพิ่มสีสัน และเน้นย้ำความรุนแรงมาใช้ในการรายงานข่าว มากกว่าสถานี

โทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ส่วนเกณฑ์ทางจริยธรรมที่ใช้ประเมิน "ความรุนแรง" ในข่าวอาชญากรรมของกลุ่มผู้ผลิตข่าวอาชญากรรมของทั้ง 2 สถานีนั้น เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

จากงานวิจัยข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่าข่าวข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นข่าวอาชญากรรม และเกี่ยวข้องกับเพศนั้น จะมีคุณค่าของความเป็นข่าว และได้รับความสำคัญเพื่อนำเสนอเป็นข่าวในหน้าหนึ่งของสื่อหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ และถ้าหากข่าวประเภทนี้ถูกนำเสนอในสื่อวิทยุโทรทัศน์ โดยเฉพาะทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างของการศึกษาในงานวิจัยนี้ด้วยนั้น ข่าวประเภทนี้ก็จะได้รับการแต่งตั้งเต็ม ไล่ลิ้น และเน้นให้เห็นถึงความรุนแรงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกด้วย

2. งานวิจัยเกี่ยวกับสถานการณ์ และบทบาทของผู้หญิงที่ปรากฏในสื่อมวลชน

Siriporn Skrobanek and Mantana Ithinanthachei (1986) ทำการวิจัยเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน ผลการวิจัยพบว่า ในสื่อหนังสือพิมพ์ที่มีหน้าผู้หญิง (ไทยรัฐ และเดลินิวส์) ข่าวผู้หญิงที่ได้รับความรุนแรงทางเพศจะปรากฏเป็นข่าวหน้าหนึ่งมากที่สุด ส่วนในหน้าผู้หญิงซึ่งมีผู้หญิงเป็นบรรณาธิการ จะนำเสนอข่าวผู้หญิงในเชิงบวก แต่เนื้อหาในคอลัมน์ที่เกี่ยวกับผู้หญิง จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทดั้งเดิมของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นคุณค่าของความเป็นหญิงพรหมจารี หรือต้องเป็นผู้หญิงที่มีความอดทน และคอยปรนนิบัติสามี ถึงแม้ว่าสามีจะไปมีผู้หญิงอื่น และปฏิบัติกับตนไม่ดีก็ตาม ซึ่งนับเป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าของผู้หญิง และยังทำให้ผู้หญิงจำนวนมากคิดว่าตนเป็นเพศที่ด้อยกว่า

รัชราพร นิรนาทรังสรรค์ (2529) ทำการศึกษาถึงบทบาทของสตรีในสื่อหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า ในหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ เนื้อหาที่เป็นข่าวเรื่องผู้หญิง ทั้งที่เป็นข่าวและภาพข่าวมีน้อยมาก โดยหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจะนำเสนอในปริมาณที่ต่ำกว่าหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ แต่ข่าวและภาพส่วนใหญ่จะมีลักษณะที่ก้าวร้าว และเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของอาชญากรรม โดยผู้หญิงที่ถูกนำเสนอในข่าวอาชญากรรมจะมีบทบาทเป็นผู้กระทำการและถูกกระทำการในด้านร้ายแทบทั้งสิ้น สำหรับการถูกกระทำการในด้านร้ายนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือถูกฆาตกรรม ดังนั้นภาพลักษณ์และทัศนคติต่อผู้หญิงในหนังสือพิมพ์ที่สะท้อนให้ผู้อ่านเห็น จึงเป็นเรื่องในด้านลบที่มองผู้หญิงว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ เป็นเพียงเครื่องรองรับอารมณ์ของเพศชาย และยังมีความโง่เขลา โดยข่าวข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ แสดงให้เห็นถึงการหลงเชื่อและถูกหลอกโดยง่ายตายของผู้หญิง

ส่วนเนื้อหาที่นำเสนอในหน้าผู้หญิงนั้น เป็นเนื้อหาในด้านบวก แต่ส่วนใหญ่มุ่งเน้นข่าวสังคม และข่าวซุบซิบ โดยเนื้อหาในบางประเภท เช่นการตอบปัญหาต่าง ๆ ได้สะท้อนภาพของผู้หญิงในลักษณะที่ไม่ดี โดยเฉพาะในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ซึ่งให้ความสำคัญกับเนื้อหาประเภทนี้จะสะท้อนภาพของผู้หญิงว่าเป็นคนโง่เขลาเป็นส่วนใหญ่

อย่างไรก็ตามเนื้อหาต่าง ๆ ที่ประกอบปลุกย่อยในหน้าผู้หญิง ก็จำกัดขอบเขตของผู้หญิง ในส่วนของแม่บ้านงานเรือน การเลิรมลวย แฟชั่น เครื่องแต่งกาย จนทำให้กลายเป็นภาพของผู้หญิงที่ติดอยู่ในความรู้ลึกลับของผู้อ่านมากขึ้น

นพรัตน์ วงศ์กลุฑ (2531) ทำการวิจัยเกี่ยวกับบทบาท และสถานภาพของผู้หญิงในโฆษณาทางโทรทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงในภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ จะถูกจำกัดให้แสดงบทบาทของผู้หญิงลวยแต่ไร้อาชีพมากที่สุด รองลงมาได้แก่ บทบาทของแม่บ้าน หรือแม่ศรีเรือน บทผู้หญิงทำงาน และบทบาทของแม่ รองลงมาตามลำดับ

จากภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่เป็นผู้หญิงลวยแต่ไร้อาชีพ ซึ่งถูกนำเสนอมากที่สุดนั้น สะท้อนให้เห็นถึงการสนับสนุนค่านิยม และความเชื่อที่ไม่ถูกต้องให้กับผู้หญิงว่าความงามเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดในชีวิต และยังถือเป็นการลดคุณค่า และศักดิ์ศรีของผู้หญิงด้วย

อรอนงค์ ลวัลดีบุรี (2533) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสะท้อนบทบาท และสถานภาพของสตรีไทยในคอลัมน์ตอบปัญหาชีวิตทางนิตยสาร ผลการวิจัยพบว่า บทบาท และสถานภาพของสตรีไทยในครอบครัว สังคม และความรักในช่วงพ.ศ. 2494 - 2516 และช่วงพ.ศ. 2516 - 2530 แตกต่างกันตามการเปลี่ยนแปลงทางสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองภายในประเทศ และอิทธิพลจากต่างประเทศ อย่างไรก็ตามสตรีไทยยังคงต้องรักษาบทบาทในครอบครัว พร้อมกับการมีบทบาทมากขึ้นในสังคม

บงกช เควตามร์ (2533) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของตัวละครผู้หญิงในภาพยนตร์ไทย ผลการวิจัยสรุปว่า คลังแห่งความรู้ เกี่ยวกับผู้หญิงของสถาบันภาพยนตร์ไทยมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก ผู้ผลิตยังคงเห็นว่าผู้หญิงยังคงต้องด้อยกว่า อ่อนแอกว่า และเป็นฝ่ายเสียเปรียบผู้ชาย และยังคงต้องการให้บทบาททางสังคมของผู้หญิงเป็นเช่นเดิม คือ แม่ควรให้ความสำคัญกับลูกมากกว่าตนเอง ภรรยาต้องยอมอยู่ในอาณัติของสามี และไม่เป็นฝ่ายเรียกร้อง หญิงขายบริการทางเพศยังคงภาพพจน์เป็น "หญิงคนชั่ว" ซึ่งจะลงเอยด้วยความทุกข์เลมอ ส่วนผู้หญิงแกร่งต้องไม่เก่งเกินชาย หรือฝ่าฝืนมติของสังคมซึ่งกำหนดโดยผู้ชาย ไม่เช่นนั้นจะถูกกำจัดออกจากสังคม

งานวิจัยเกี่ยวกับสถานะภาพและบทบาทของผู้หญิงที่ปรากฏในสื่อมวลชนดังกล่าวข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่า ชาวผู้หญิงจะได้รับความสำคัญ และปรากฏเป็นข่าวในหน้าหนึ่งของ หนังสือพิมพ์ได้ ก็ต่อเมื่อผู้หญิงถูกทำร้าย หรือเป็นภาพลักษณ์ของผู้หญิงในเชิงลบ ส่วนภาพ ในเชิงบวกจะปรากฏเฉพาะในหน้าสตรีเท่านั้น ดังนั้นข่าวที่ผู้หญิงถูกข่มขืนกระทำชำเราจึง มักได้รับความสำคัญและปรากฏให้เห็นอยู่ในหน้าหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในเชิงบวกที่ปรากฏในหน้าสตรีนั้น จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทดั้งเดิมของผู้หญิงในฐานะของความเป็นแม่ และเมียที่ดี เป็นหญิงพรหมจารี และมีเนื้อหาที่จำกัดขอบเขตของผู้หญิงซึ่งอยู่ในปริบททลภายในบ้าน หรือเป็นเพศที่เกี่ยวข้อง กับเรื่องของความงาม

สำหรับภาพลักษณ์ของผู้หญิงในภาพยนตรนั้น เป็นภาพของผู้หญิงที่ยังคงต้องเป็น ฝ่ายเดียวเปรียบ อ่อนแอ และด้อยกว่าผู้ชาย ส่วนภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในงาน โฆษณา ส่วนใหญ่จะเป็นภาพของผู้หญิงที่สวยแต่ไร้อาชีพ ทั้งแสดงความหมายโดยนัยว่า ผู้หญิงเป็นเสมือนเพียงวัตถุทางเพศเท่านั้น

3. งานวิจัยเกี่ยวกับเนื้อหาของสารในสื่อมวลชนที่มีบทบาทต่อการพัฒนาผู้หญิง

พนิต กุลศิริ (2528) ทำการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของหนังสือพิมพ์รายวันต่อการพัฒนาสตรี ผลการวิจัยพบว่า หนังสือพิมพ์รายวันเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาสตรี ในปริมาณเนื้อที่ที่น้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับการเสนอเนื้อหาในเรื่องอื่น ๆ โดยนำเสนอ เนื้อหาด้านการมีส่วนร่วมในสังคมของผู้หญิงมากที่สุด เช่น การมีส่วนร่วมในการกำหนด ค่านิยม และบทบาทเกี่ยวกับสตรี การมีส่วนร่วมในศิลปวัฒนธรรม และศาสนา เป็นต้น รองลงมาเป็น เนื้อหาด้านคุณลักษณะส่วนตัวของผู้หญิง เช่น การดำเนินชีวิต การดูแลร่างกาย และจิตใจ เป็นต้น เนื้อหาด้านที่นำเสนอที่น้อยที่สุดเป็น เนื้อหาด้านชีวิต และครอบครัว เช่น การเลือกคู่ครอง การครองเรือน เป็นต้น ซึ่งเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาสตรีเหล่านี้จะถูก นำเสนอในหน้าสตรีมากที่สุด

อบลวรรณ ปิตินันทะโฆษิต (2529) ทำการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของนิตยสารผู้หญิงในการให้ความรู้เพื่อพัฒนาสตรี ผลการวิจัยพบว่า ปริมาณความรู้เกี่ยวกับการเข้าใจ และรู้จักวิถีชีวิตของเพื่อนมนุษย์ เป็นเนื้อหาที่นิตยสารผู้หญิงนำเสนอมากที่สุดโดยสอดคล้อง กับความต้องการของผู้อ่าน ส่วนบทบาทของนิตยสารผู้หญิงในการให้ความรู้เพื่อการพัฒนา สตรีนั้น เนื้อหาที่นำเสนอในปริมาณมากที่สุดคือ เนื้อหาเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนตัวของผู้หญิง

เช่น การดำเนินชีวิต การดูแลร่างกายแลจิตใจ เป็นต้น และการมีส่วนร่วมในสังคม เช่น บทบาทในสังคม เป็นต้น

มยุรี ดำรงเชื้อ (2530) ทำการศึกษาถึงบทบาทของหนังสือพิมพ์ต่อการพัฒนาสตรี จากการศึกษาพบว่า หน้าสตรีของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐมุ่งหวังที่จะทำหน้าที่พัฒนาและยกระดับสถานภาพ และจิตสำนึกของสตรี ด้วยการนำเสนอข่าวซึ่งเน้นหนักถึงภาพผู้หญิงในเชิงบวก แต่คอลัมน์ส่วนใหญ่กลับเน้นภาพลักษณ์เดิม ๆ ของผู้หญิง เช่น ลอตเตอรี่สดเห็นความเป็นกุลสตรี วัตถุทางเพศ เป็นต้น อย่างไรก็ตามไม่มีคอลัมน์ใดที่มุ่งปลุกจิตสำนึกของผู้หญิงโดยเฉพาะ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายในหน้าสตรีได้อย่างแท้จริง เพราะการคงคอลัมน์เก่า ๆ ไว้ก็ด้วยเหตุผลทางการตลาด ซึ่งแม้ว่ามักจะขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของนักข่าวหน้าสตรีก็ตาม ผลประโยชน์ทางธุรกิจของหนังสือพิมพ์ต้องมีความสำคัญกว่าเสมอ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าไทยรัฐยังไม่มียุทธศาสตร์ที่แน่ชัดต่อการพัฒนาสตรี นอกจากยอมเปิดหน้าตามกระแสลิตเทอเรซีที่กำลังแพร่หลายเท่านั้นเอง

จากงานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าสารในเชิงบวกที่เกี่ยวกับผู้หญิงนั้น ถูกจำกัดอยู่เฉพาะในหน้าสตรี หรือนิตยสารผู้หญิงเท่านั้น ซึ่งกลุ่มเป้าหมายหลักของผู้อ่านคือผู้หญิง ในขณะที่เนื้อหาเกี่ยวกับผู้หญิงในเชิงลบ โดยเฉพาะการถูกข่มขืนกระทำชำเราจะปรากฏอยู่ในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นตำแหน่งของสื่อที่มีความสำคัญมาก และกลุ่มผู้อ่านก็เป็นทั้งผู้หญิงและผู้ชาย การนำเสนอข่าวในแนวทางเช่นนี้ แสดงความหมายโดยนัยว่า เรื่องของผู้หญิงในเชิงลบจะถูกเปิดเผย และได้รับความสำคัญมากกว่า

4. งานวิจัยเกี่ยวกับข่าวข่มขืนกระทำชำเราที่ปรากฏในสื่อมวลชน

แฮมลิน (Hamlin) (1986) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเรา ในหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ระหว่างปี ค.ศ. 1950 - 1980 ผลการวิจัยพบว่า

1. ระหว่างปี 1950 - 1959 - ภาพลักษณ์ของการข่มขืนกระทำชำเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเหยียดผิด โดยในช่วงทศวรรษนี้ ไม่ค่อยมีการรายงานเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่เมื่อใดก็ตามที่ปรากฏขึ้น ผู้ข่มขืนมักเป็นคนผิวดำ ส่วนผู้ถูกข่มขืนจะเป็นคนผิวขาว
2. ระหว่างปี 1960 - 1969 - ภาพลักษณ์ของการข่มขืนกระทำชำเรา ยังคงเป็นเหมือนในช่วงทศวรรษแรก แต่ปรากฏว่าผู้ข่มขืนและผู้ถูกข่มขืนไม่ได้รับความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมกัน

3. ระหว่างปี 1970 - 1979 - ในช่วงทศวรรษนี้มีการรายงานเรื่องข่มขืนกระทำชำเราเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีการรายงานใดที่แสดงให้เห็นถึงการเหยียดผิวอย่างชัดเจน และผู้ถูกข่มขืนได้รับความยุติธรรมมากขึ้น เนื่องจากมีการเคลื่อนไหวและต่อสู้ของกลุ่มผู้หญิงต่าง ๆ ที่จัดตั้งขึ้น

จากงานวิจัยข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนมีอคติต่อการรายงานเรื่องเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสื่อมวลชนไม่ได้ทำหน้าที่ด้วยความเป็นกลาง (Objectivity) ดังนั้นถ้าหากนำมาเปรียบเทียบกับกรรายงานข่าวข่มขืนกระทำชำเราของสื่อมวลชนไทยแล้ว จะเป็นการยืนยันได้หรือไม่ว่าสื่อมวลชนไทยก็ไม่มีความเป็นกลางในการนำเสนอข่าวเช่นกัน โดยอาจถ่ายทอดหรือลิดรอนแทรกทัศนคติ และค่านิยมใด ๆ ตลอดจนการใส่สีล้นลงไปในการรายงานข่าว

5. งานวิจัยเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราในเชิงสังคมวิทยา สังคมลงเคราะห์ และจิตวิทยา

คณะอนุกรรมการการวิจัยความผิดเกี่ยวกับเพศ สภาวิจัยแห่งชาติ (2509) ทำการวิจัยเรื่องความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยสุ่มตัวอย่างจากผู้ต้องคุมขังในเรือนจำทั่วประเทศ ผลการวิจัยพบว่าผู้ข่มขืน และผู้ถูกข่มขืนมีความสัมพันธ์กันในฐานะเป็นคนรักมากที่สุด ส่วนสาเหตุสำคัญที่สุดในการกระทำความผิดจะต้องถูกคุมขังนั้น เนื่องจากภักดีและมารดาของผู้หญิงไม่ยินยอมจึงเกิดการฟ้องร้องกันขึ้น ส่วนสาเหตุรองลงมาคือเพื่อนชักนำไป ความเข้าใจผิดคิดว่าขบขันประเพณียบางอย่างยังคงปฏิบัติได้โดยไม่ผิดกฎหมาย ความศรัทธาของรูปร่างไม่ถึงการ ต้องการแก้แค้นหรือเพราะถูกจับผิดตัวซึ่งอยู่ในอัตราเท่ากัน รองลงมาตามลำดับ

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มเพื่อนหญิง และคณะกรรมการยุติธรรม และสันติ (2525) ทำการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ต่อการข่มขืนกระทำชำเรา ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ความผิดปกติของผู้ชายเป็นสาเหตุสำคัญของการข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องจากมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากคนปกติทั่วไปในสังคม โดยอธิบายเช่น ภาพยนตร์ที่ยั่วยทางกามารมณ์ มีอิทธิพลมากที่สุดในการทำให้คิดข่มขืนกระทำชำเราเพิ่มขึ้นและรุนแรงมากขึ้น ส่วนบทลงโทษผู้ข่มขืนนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า โทษจำคุกหรือประหารชีวิตสามารถช่วยลดจำนวนคดีข่มขืนกระทำชำเราได้ และสำหรับการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนโดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า สื่อมวลชนควรนำเสนอข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ไม่ควรเสนอข่าวอย่างละเอียดราวกับว่าผู้สื่อข่าวได้เห็นเหตุการณ์นั้น เนื่องจากอาจเป็น

การชี้แนะวิธีการ และช่วยให้ผู้อื่นเลียนแบบ

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2525) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดของผู้ข่มขืนที่ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง และเรือนจำกลางคลองเปรม ผลการวิจัยพบว่า ผู้ข่มขืนส่วนใหญ่มีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อายุในขณะที่ถูกกระทำผิดอยู่ระหว่าง 15 - 30 ปี เป็นโสดและมีอาชีพเกษตรกรรมโดยมีเพียงร้อยละ 16.87 เท่านั้นที่เคยจำคุกมาก่อน

สาเหตุในการกระทำเนื่องจากโอกาสและสถานที่ที่ได้อ่านวย และผู้หญิงแต่งกายช่วยความรู้สึกทางเพศและมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่ดื่มสุรา ภัณฑุ หรือเฮโรอีน ก่อนกระทำ ความผิด ส่วนสาเหตุที่มาของผู้ข่มขืนนั้น ร้อยละ 31.54 ต้องการทำลายพยานหลักฐาน

Kanitta Santikul (1982) ทำการวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา จากเรือนจำพิเศษกรุงเทพ เรือนจำกลางคลองเปรม และเรือนจำกลางบางขวาง ผลการวิจัยพบว่าผู้ข่มขืนส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี อาชีพและสถานภาพทางสังคมส่วนใหญ่สอดคล้องกับระดับการศึกษา คือมีการศึกษาอยู่ระหว่างชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีอาชีพรับจ้าง และทำกิจกรรม ผู้ข่มขืนที่ยังเป็นโสดส่วนใหญ่เคยทำความผิดในคดีต่าง ๆ และคดีทางเพศอื่น ๆ มาก่อน

ผู้ข่มขืนมีบุคลิกภาพแบบจิตเภทหวาดระแวง (Paranoid Schizophrenia) ส่วนข้อขัดแย้งทางด้านเพศ เช่น ความรู้สึกไม่พอใจในความลทางเพศ และเรื่องทางเพศ เป็นปัญหาที่พบมากในผู้ข่มขืน ส่วนลักษณะความผิดปกติแบบที่ทำให้ผู้หญิงเจ็บปวดก่อนที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย (Sadism) นั้นมีอยู่น้อย

อัมพร โอตระกุล รวีวรรณ โรจนวิภาต ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา และจ่าง ทศนาถุชลี (2525 - 2526) ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยชักจูงที่ทำให้ผู้ข่มขืนจากเรือนจำกลางพระนคร เรือนจำคลองเปรม และเรือนจำบางขวางกระทำการข่มขืนกระทำชำเรา ผลการวิจัยพบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่เป็นโสดอายุระหว่าง 21 - 30 ปี การศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่า ป.4 มีอาชีพเป็นลูกจ้างหรือกรรมกร

ผู้ข่มขืนส่วนใหญ่ต้องโทษเป็นครั้งแรกและกระทำผิดเพียงคนเดียว สำหรับปัจจัยที่ชักจูงให้กระทำผิดนั้น เกิดจากความโกรธแค้นที่มีต่อฝ่ายหญิง หรือการถูกเมินจากฝ่ายหญิง ซึ่งสร้างความเจ็บแค้นให้ จึงพยายามสร้างปมแค้นและหาทางระบายความโกรธด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา และเหตุผลส่งเสริมคือ การเมาสุรา แล้วเกิดอารมณ์ต้องการทางเพศ

และการที่ฝ่ายหญิงช่วยวนก่อนจนเกิดอารมณ์ทางเพศจึงทำการข่มขืนกระทำชำเรา

พาร์ค (Parks) (1984) ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบระยะยาวที่มีต่อผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี ในเรื่องของความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตนเองนับตั้งแต่ถูกกระทำ โดยเฉพาะความล้มพันธ์ที่มีต่อเพศชาย และความเปลี่ยนแปลงของความล้มพันธ์นั้นในช่วงเวลาที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกข่มขืนมีทัศนคติต่อผู้ชายว่าเป็นเพศที่มีอำนาจเหนือกว่า แข็งแรง และมีความก้าวร้าว นอกจากนี้ยังพบว่าตนเองไม่ค่อยมีความรู้สึกผูกพันกับผู้ชาย และมีความเอาใจใส่กับตนเองมากขึ้น

ปรีดา ศิริวัลลดี (2529) ทำการวิจัยเกี่ยวกับปฏิกิริยาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อในลัทธิ เล่มอากาศทางเพศด้านล้างคมและเศรษฐกิจ การไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราของเพื่อนสนิท และความเชื่อที่ว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายก่อเหตุ มีผลกระทบทางตรงต่อการไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มากน้อยตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เพศมีความล้มพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงนั้น ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายก่อเหตุ ไม่มีผลกระทบต่อ การไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา แต่การให้ความสำคัญเรื่องเพศต่อชื่อเสียงของผู้หญิงมีผลกระทบโดยตรง

วิภากรณ คงเจริญ (2530) ทำการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติต่อผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราในทัศนะนักวิชาชีพ 6 อาชีพคือ แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา ครู อาจารย์ ตำรวจ และนักกฎหมาย ผลการวิจัยพบว่า นักวิชาชีพเห็นว่า บุคคลที่มีความปกติทางร่างกาย จิตใจ ผู้ใกล้ชิด และผู้ที่สามารถหาความลงความพึงพอใจในความล้มพันธ์ทางเพศตามปกติก็สามารถเป็นผู้ข่มขืนได้ ส่วนผู้ถูกข่มขืนนั้น ผู้หญิงทุกคนมีความเสี่ยงในการที่จะถูกข่มขืนกระทำชำเรา

สำหรับแนวทางการปฏิบัติต่อผู้ถูกข่มขืนนั้น นักวิชาชีพให้ความสำคัญต่อการให้บริการทางการแพทย์ที่รวดเร็ว และให้ความสำคัญต่อการช่วยเหลือทางจิตใจ อารมณ์ และสังคม และเห็นด้วยกับการติดตามผลการให้ความช่วยเหลือของนักวิชาชีพ โดยการติดต่อกับผู้หญิง และครอบครัว ส่วนการดำเนินคดีต่อผู้ข่มขืนนั้น นักวิชาชีพเห็นว่า ผู้ถูกข่มขืนควรแจ้งความเพื่อดำเนินคดี โดยควรให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงเป็นผู้สอบปากคำ หรือหากปฏิบัติไม่ได้ ก็ควรให้นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา หรือทนายสตรี้ ร่วมใน

การลอบปากคำซึ่งจะทำให้ผู้หญิงลบหายใจมากขึ้น นอกจากนี้ยังเห็นด้วย ต่อการไม่ควรให้ ลีโอนวลชนเผยแพร่ข้อมูล และภาพอันจะกระทบต่อชื่อเสียงของผู้หญิงและครอบครัว และ ควรมีการประสานงานที่ดี ระหว่างหน่วยงานของรัฐ และเอกชนเพื่อให้ความช่วยเหลือ ผู้ถูกข่มขืน รวมทั้งคนในชุมชนที่มีความเข้าใจ และไม่รังเกียจต่อผู้ถูกข่มขืน ก็จะเป็นการ ช่วยเหลือผู้หญิงได้อย่างดี

อัมรียง ทศนาญชลิ ขนิษฐา บำเพ็ญผล สาลิกา โค้วบุญงาม และ ราณี ฉายินทุ (2532) ทำการวิจัยเกี่ยวกับสาเหตุ และปัญหาสุขภาพจิตของผู้ที่ทำการข่มขืนกระทำชำเรา แล้วฆ่า โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางบางขวาง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ข่มขืนร้อยละ 50 เป็นโสด ร้อยละ 40 มีอายุระหว่าง 26 -33 ปี และมีอาชีพ เกษตรกรรม โดยผู้ข่มขืนส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัด และมีการศึกษาในระดับประถมศึกษา

ผู้ข่มขืนร้อยละ 57.5 กระทำผิดเป็นกลุ่มและมีผู้ข่มขืนถึงร้อยละ 95 มีความผิดปกติในบุคลิกภาพ และเข้าใจว่าตนเองไม่มีปัญหาทางเพศ โดยร้อยละ 65 ล้ำใจความ ใจใคร่ด้วยตัวเองเมื่อมีความต้องการทางเพศ

สำหรับเหตุผลเหตุจูงใจในการข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่า นั้น ร้อยละ 40 เพื่อ ต้องการปกปิดความผิดเนื่องจากผู้ถูกข่มขืนรู้จัก ร้อยละ 37.5 ทำร้ายร่างกายแล้วจึง ข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่า และร้อยละ 35 เนื่องจากเมาสุราจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้

มณฑิ บรณเขตต์ (2532) ทำการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะภูมิหลัง และสภาวะ ทางจิตใจของผู้หญิง หรือเด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งได้รับความช่วยเหลือ และติดต่อกับโครงการบ้านถนอมรัก กลุ่มเพื่อนหญิง ผลการวิจัยพบว่าเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา ที่เกิดขึ้นมีผลกระทบทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคมต่อผู้ถูกข่มขืน โดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้ข่มขืนเป็นคนคุ้นเคยในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นบิดา บิดาเลี้ยง หรือเครือญาติ ส่วน สถานที่เกิดเหตุ นั้น มักเกิดขึ้นภายในบ้าน และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมักถูกปกปิดเป็นเวลานาน โดยเฉลี่ยประมาณ 4 ปี ก่อนที่จะถูกเปิดเผย

สำหรับสภาวะทางจิตใจของผู้ที่ถูกข่มขืนนั้น ส่วนใหญ่มีลักษณะด้านการแสดงออก ที่ไม่เป็นไปตามวัย กลไกทางจิตที่พบบ่อยได้แก่การเก็บกด การถดถอย การปฏิเสธและการ กล่าวโทษตนเอง ส่วนการแสดงออกทางอารมณ์นั้นส่วนใหญ่มักเก็บกดแต่มีแนวโน้มจะระเบิด ออกมาได้ถ้ามีความเครียดสูง นอกจากนี้ยังรู้สึกมีปมด้อยในชีวิตและฝังใจกับเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น รวมทั้งมีทัศนคติในทางลบต่อเพศชาย และรู้สึกไม่สบายใจถ้าจะต้องติดต่อกับของ

ด้วย บางรายมีความกดดันในเรื่องความรู้สึก และความต้องการทางเพศมากแต่ก็พยายาม
เก็บกดไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการร่นเข็มกระทำทำเราตั้งข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมองภาพ และ
เข้าใจปรากฏการณ์ร่นเข็มกระทำทำเรา ในเชิงสังคมวิทยา สังคมสงเคราะห์ และจิตวิทยา
ได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ และตีความเหตุการณ์ร่นเข็มกระทำทำเรา
ที่นำเสนอนี้ในสื่อมวลชนได้ลึก และกว้างขึ้น